

Τὸν ἄνδρα τοῦτον τιμῶμεν καὶ ἐγκωμιάζομεν διὰ τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν αὐταπάρνησίν του, ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἡρνήθη τὰ πάντα καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐχθρεύετο καὶ τὸν ἐμίσει! «Διότι, — εἶναι γεγραμμένον, — ἐνῷ ἡμεῖς ἤμεθα ἔτι ἁμαρτωλοὶ, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.» (Ῥωμ. 6. 8.)

ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ.

Ἐσκέφθητε ἀράγε ποτε, μικροὶ μου φίλοι, διατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς χεῖράς σας ὅποια εἶναι, καὶ ὅχι καθὼς τῶν πετεινῶν, ἢ τῆς γάτας, ἢ τῶν ἄλλων ζώων; Πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν περὶ τούτου, ἰδοὺ τί συσταίνει εἰς τὴν μελέτην των εἰς εἰλικρινὴς φίλος τῶν παιδίων.

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου τόσον θαυμασιῶς διὰ νὰ κτωπᾷ; Ὁχι. — Διὰ νὰ τσουγρανίζῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ τοιμπᾷ καὶ νὰ σπρώχνῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ ἀρπάξῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ κλέπτῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ ξεσχίζῃ; Ὁχι. — Αἱ κακαὶ χεῖρες κάμνουν τὰ τοιαῦτα. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τὰς ὥραιάς μας χεῖρας διὰ νὰ πράττωμεν τὸ κακόν, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, διὰ νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα εἰς καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα.

Αἱ καλαὶ χεῖρες βοηθοῦν τὴν μητέρα, βάλουν ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, κουνοῦν τὸ παιδί, δ-
ταν κλαίῃ, ὁδηγοῦν τὰ μικρότερα ἀδελφία καὶ περι-
ποιοῦνται τὰ ἀδύνατα. Δὲν χύνουν, οὔτε σπάζουν, οὔτε καταστρέφουν, ἀλλ' εἶναι προσεκτικαὶ χεῖρες καὶ κα-
θαραί.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς γάτας ὄνυχας διὰ νὰ πιάνουν καὶ ξεσχίζουν εἰς τὰ πουλιὰ πτερὰ διὰ νὰ πετοῦν· εἰς τοὺς σκύλους ὀδόντας διὰ νὰ δαγκάνουν· εἰς τὰς ὀρνίθας ῥάμφη διὰ νὰ τοιμποῦν· ἀλλ' εἰς τὰ παι-
διὰ ἔδωκε χεῖρας διὰ νὰ ἐργάζωνται· τὰς κατεσκευάσε δὲ τόσον ὥραία ὥστε ἡμποροῦν νὰ κάμνουν πᾶσαν ἐργασίαν—τὰ 28 κόκκαλα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκάστη χεὶρ συνίσταται, εἶναι τόσον κατάλληλα καὶ τόσον ἀρμοδίως συνηρμοσμένα μεταξύ των διὰ κλειδώσεων, ὥστε ἡ χεὶρ ἀνοίγει καὶ κλείει καὶ κινεῖται μὲ μεγάλην ἐλευ-
θερίαν καὶ εὐκολίαν.

Ἐσκέφθητέ ποτε τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ χεὶρ σας;

Πιάνει, κρατεῖ, ὑψώνει, τραβᾷ, κόπτει, συνάξει, σκάπτει, πλύνει, ῥάπτει, γράφει, ὑφαίνει, στύπτει, πλέκει κτλ.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἔκαμε τὰς χεῖρας διὰ νὰ δ-
κνηρεύουν. Χεῖρες ἔγραψαν τὰ φορέματά σας καὶ ἔπλεξαν τὰς κάλτσας σας. Κατασκευάζουν ἄρτον, ἀλ-

μέγουν τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ τὰς ἀγελάδας· κάμνουν βοότυρον, σκαπίζουν, σιδερώνουν καὶ συνάξουν τοὺς καρπούς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τοιαύτας χεῖρας πρέπει ἡμεῖς νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτάς μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν.

Ἀδιάφορον ἂν αἱ χεῖρες ἦναι λευκαὶ ἢ μαῦραι, πα-
χεῖαι ἢ ἱσχναί, μεγάλαι ἢ μικραί, σκληραὶ ἢ ἀπαλαὶ
πρέπει νὰ ἐργάζωνται, νὰ ἦναι τίμια, περιποιητικαί,
καθαραὶ καὶ ἐν γένει καλαὶ χεῖρες. Θὰ δώσωμεν δὲ λό-
γον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν μας, κα-
θὼς καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης μας—διὰ πάντα
ἀργὸν λόγον, ὅστις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα μας.

Ἡ ΑΝΟΙΚΤΗ ΘΥΡΑ.

Δυστυχῆς τις χήρα εἶχε τέσσαρα παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ὠνομάζετο Ῥοβέρ-
τος καὶ ἦτο μόλις ὀκταετής. Μίαν ἐσπέραν, ἀ-
φοῦ ὤλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον φάγει τίποτε,
ἤτο·μάζοντα νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ δειπνήσουν·
ἀλλ' ἡ μήτηρ, ἡ ὅποια ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἐγνίωρι-
ζεν διὰ τὸν Θεὸν τὰ ἀδύνατα νὰ τοὺς βοηθήσῃ, βί-
ω-
σε τὴν καρδίαν της πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐπεκαλέσθη
τὴν εὐσπλαγχνίαν του.

Ὅταν δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της, ὁ
Ῥοβέρτος τῆς εἶπε· «Μήτηρ, δὲν λέγει ἡ Γρα-
φή ὅτι ὁ Θεὸς ἔστελλέ ποτε κόρακας εἰς ἓνα ἀν-
θρώπον καὶ τοῦ ἔφεραν ἄρτον;»

«Μάλιστα, τέκνον μου, ταῦτο συνέβη πρό πολ-
λοῦ.»

«Ἀλλὰ καὶ τώρα,» εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, «δὲν
δύναται τάχα ὁ Θεὸς νὰ μᾶς στείλῃ ἄρτον διὰ τοῦ
ιδίου μέσου; Ἀς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν καὶ ἴσως